

Brane Bitenc

Štirje soneti

Spomin in resničnost

Demonska je prisotnost nostalgije.
V bronu leži večer. Nekje zvoní.
Kanja, ki pade kot kamen, ubije.
In v nekem telesu nič več ne tli.

Pekoči srh mi rumeni v mesu.
Pomrzli sneg je puhasta odeja.
In tvoj poljub na ustih v trpkem plesu.
Bič me oplazi prek obraza — veja.

Nežno modra je tišina iz tolmuna.
Izgulblja se mehak okus po vinu.
Kot črka C ali kot srp se riše luna.

Kristalni zrak prijetno reže v pljuča.
V celicah je sla po nikotinu.
Sprehajam se, ker pač ne najdem ključa.

Strast in mir

Zori

Naj neizprosno ostrá dlan
mi pade na žarečo kožo,
bodi kot prvi zimski dan:
zadnji poljub na zadnjo rožo.

Naj ti izvabim žgočo slast,
naj srka lavasta sredina!
Raztrga naj m. tvoja strast
kot bela božja kolečina.

Še to naj se zgodi nekoč:
naj starček bom z drhtečo roko,
ti moja sivodlaka psica.

Po prašnih stezah Rožnika gredoč
bom gladil tvojo mehko dlako;
ti mi boš lizala uvela lica.

Veselje in žalost

V tvojih ustih so žareče azeleje.
Kot vezna nit med prhkostjo pršiča
in držo bréz je bela, barva niča:
»luda«, ki naju gleda in se smeje.

Galebi padajo iz sivega neba.
In zvonki vrišč otrok v krhkem zraku
se v mehki nežnosti prepušča mraku:
sneg je objel pokrajino sveta.

V meni pa je vonj dreves,
s katerih zlata pada, in Bjeljina:
zategli klici ptic, požgana trava.

Skoz kri gre v meso teles,
ki ju oba občutim kakor svoja,
tok ledu. In srh me spreletava.

Sovraštvo in ljubezen

Za sol, ki sem jo polizal s tvojih pet,
sem mislil, zastrupljen, da je tekoča
voda, ki odžaja. Hladnih rok preplet
me je sežgal — ti — vseuničujoča.

Vtrte, kakor v nežnost tvoje kože
nekdaj dehtenja olj, so zdaj žveplene
izparine. Zdaj so osule rože
cvete. Bleščijo se igle jeklene.

A zopet se bova med sabo prelila;
zelene oči so macesnova veja,
ki voljno in toplo prek tebe drsi.

Polne vročine se bova napila.
V globini pogleda je čarna meja;
regratov cvet v mojih žilah žari.